

Verhuizen

Wij zijn verhuisd, mijn lief en ik. We hebben het onderkomen aan het Hof zonder geld verlaten en zijn het hogerop gaan zoeken, n.l. in het park van onze Desiderius Erasmus, gelegen aan een laan vernoemd naar een revolutionair uit het begin van de vorige eeuw, n.l. Pieter Jelle Troelstra. We bewonen daar nu een appartement, vroeger wel flat genoemd, op het eerste verdiep. De reden daarvan is dat we ‘kleiner’ wilden gaan wonen omdat we ouder worden en minder poetswerk willen verrichten. Resultaat is dat we qua oppervlakte wel kleiner worden, maar een woonruimte hebben gekregen waar je een verrekijker

nodig hebt om de beelden op de TV duidelijk te zien. Maar.....we zijn zeer tevreden met onze nieuwe leefruimte. We hebben een mooi uitzicht op de TV - toren, die schitterend wordt als de feestverlichting aan is. Een voor ons vertrouwd beeld, want in het Hof zonder Geld, woonden we er slechts enkele tientallen meters vandaan. Nadeel is dat we geen tuin meer hebben, waar je even rondloopt als je neigingen krijgt om te gaan ‘boeren’, dat wil zeggen, te genieten van wat daarin allemaal groeit en bloeit. Vooral mijn lief was daar erg aan gehecht.

Voor mij was het de zevende keer dat ik binnen Goes verhuisde, voor mijn levensgezellin was het de tweede keer. Je sluit dan toch weer een stuk leven af en je begint aan een nieuw leven, een nieuwe toekomst zo gezegd. Ook al wordt er wel gezegd dat je als oudere geen toekomst meer hebt. Raar natuurlijk want mensen die nu al meer dan negentig levensjaren achter hun naam hebben staan, zouden twintig jaar geleden dus geen toekomst meer gehad hebben. We worden door de “jeugd” van veertig en vijftig wel heel snel afgeschreven, maar dat pikken we niet. We blijven gewoon op de balans van het leven staan, ook al lijken we afgeschreven. Om het eens in financiële termen aan het scherm toe te vertrouwen.

Waarom je wilt verhuizen? Als je jong bent en er zijn kinderen is het flatje te klein, de kinderen hebben levensruimte nodig om zich te kunnen ontwikkelen en dus ga je groter wonen. Wij trokken naar een woningwetwoning, zodat de koters meer bewegings- en slaapruiimte kregen en zich in de tuin konden vermaken. En toen ze groter werden, moesten ze ieder een eigen kamer hebben en werd een groter onderkomen betrokken, zodat ze de nodige beenruimte kregen. De oudste kreeg de grootste slaapkamer en de jongste de kleinste. Orde moet er immers zijn. En in al die onderkomens had je kruisje van tegenspoed en het klavertje vier van geluk. En één had het kruis van ziekte en voor eeuwig afscheid nemen. Van alleen achterblijven en een nieuw leven beginnen.

Verhuizen is tegenwoordig geen sinecure, maar een tijdrovende zenuwslopende bezigheid. Eertijds was er maar één PTT, die je telefoonnummer simpel naar een ander pand overschakelde. En er was ook maar één PZEM, waar je ook snel geholpen werd, zodat je in je nieuwe behuizing onderkomen snel de nodige energie en wasgelegenheid had om de boel op te kuisen, waarna het ingericht en bewoond kon worden. Bij de verzekeringen e.d. van het zelfde laken een pak. Dat is nu een stuk ingewikkelder. In die vroegere tijden vulde je per instantie één formulier in en het was voor elkaar. Nu gaat de voorkeur van de ambtelijke, bancaire en andere instanties uit naar afwikkeling via het internet, waarvoor je een persoonlijk account nodig hebt. In deze

bureaucratische strijd zijn heel wat wachtwoorden geproduceerd, die in feite nergens op slaan. Als gevolg daarvan wordt je geteisterd door een stroom van informatie, aanbiedingen waar je geen interesse in hebt en vragen, waarvan je je afvraagt, waarom ze dat allemaal moeten weten. Vooral DELTA is daar een meester in. Je hebt de ene vragenlijst nog niet ingevuld of je krijgt de volgende verkeerde bevestiging. Gelukkig is daar dan de telefoon, waardoor je alle scheefgang snel recht kunt zetten, waarbij je er nog wel op wordt gewezen dat je het ook allemaal via je account kunt doen. Dat mondeling contact vaak beter werkt dan het beantwoorden van soms onduidelijke vragen, dringt tot de andere kant van de lijn nauwelijks door. Ze hebben het immers nooit geleerd.

Je krijgt ook te maken met allerlei instanties, waarvan je eerder nog nooit hebt gehoord. Diverse verenigingen van eigenaren, energieadministrateurs, geld aftroffelbedrijven enzovoort, etcetera. Je snapt niet waar ze vandaan komen en wat hun doel en nut is en waarom de leveranciers van al die diensten dat zelf niet in handen houden.

Is de bureaucratische verhuizing als een 'Bathse reize', de daadwerkelijke verhuis is ook geen kleinigheid. Zodra ergens te zien is dat je je huis wilt verkopen krijg je al post van allerlei vrachtautobezitters, die zich hebben gespecialiseerd in het verhuizen van inboedels. De ene kan je nog beter inpakken dan de ander. Die ander heeft monteurs in dienst die je grote meubelen kunnen demonteren en later weer opbouwen. En weer een andere kan het allebei tegelijk en doet het ook nog razend snel. Voor die laatste mogelijk kozen wij dan ook voor een meubeloverbrenger, die alleen al qua naam de indruk wekte dat ze vliegenreu kunnen werken en dat bleek ook het geval te zijn. Wat dat betreft heeft Vogel Movies aan al onze hooggespannen verwachtingen voldaan. Om 08.00 uur bij het te verlaten huis gearriveerd lieten ze ons te 14.00 uur in het nieuwe tehuis achter met een enorme hoeveelheid dozen, weer in elkaar geknutselde kasten en de vraag: 'waar beginnen we mee met uitpakken?' Dat werd de slaapgelegenheid, want de moede ledematen op de vloer ter ruste te leggen, leek ons niet zo'n goed idee. In de keuken konden we nog niets doen want de keukenboer was te laat met zijn levering.

Zo langzamerhand komt het toch allemaal weer op de pootjes terecht. De dozen waren binnen een week allemaal uitgepakt. De kringloopwinkel deed daarbij goede zaken, want je neemt toch nog teveel mee. Je merkt dat je nog extra bergruimte nodig hebt, omdat je boorden en klerhangmogelijkheden tekort hebt of omdat je teveel kleren hebt. En dus worden er nog wat extra voorzieningen aangeschaft, die je leven aangenamer moeten maken.

Verhuizen? Het is een spannende bezigheid, maar je wordt er doodmoe van. En, jonge ouderen, als je ooit denkt 'ik wil kleiner gaan wonen', doe het dan nog op die jonge oudere leeftijd. Dan kun je het makkelijker aan en ben je niet te snel afgepeigerd. Hoewel je nu het gevoel van dankbaarheid hebt dat je kinderen op hun manier en met hun mogelijkheden de helpende hand hebben geboden.

Augustinus